הקונטרם ופירש דאדרכנן דרבי יוסי הגלילי בעי האי

שאכל את הקדש בפרשת (אמור אל תורה אור הכהנים) [נו] ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה : מה להלן בעומאת קדשי כלומר בעמא שאכל את הקדש: אף י קרבן עולה ויורד דכתיב או נפש אשר מגע וגו' קרבן עולה ויורד דילפינן בהא גזירה שוה דלא מיחייב עד דאכיל קדש או בהמה טמאה בכלל חיה דאי לאו דקים לן מואת החיה דבהמה בכלל חיה לא הוה מייחר לן האי בהמה טמאה לג"ש דלא הוי מלי למימר אקרא אני חיה: בהמה מהורה בכלל חיה מהורה שבטמחה טמח למה לי : לגופיה ובהמה טמאה לג"ש ואיידי דכתב ממחה בבהמה משום ג"ש כתב

כמי בחיה דכל פרשה שנאמרה ונשנית לא נשנית אלא בשביל דבר שנחחדש בה: כשם שמומאם כלועם אינה מעמאה. אחרים דמפרש בה קרא בהדיא כדלקתו: **כך עסרה בלועה אינה מיעמאה** . בגון בלע טבעת טהורה ונכנס לאהל המת אינה מיעמאה כדילף בקל וחומר: מי לא עסקינן - אפילו באוכל נבלה סמוך לשקיעת החמה דעדיין היא במעיו ולא נחעכלה וקמטהר ליה קרא בהערב שמש

לילירה. דגבי חיה כחיבא (בראשית ב) ילירה וילר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה וגו' ונפקא מינה למפלת מין בהמה חיה ועוף דקחמר ר"מ תורת ולד עליהן ואמן יושבת עליהן ריפות ב ימי טומאה וימי טהרה ואמריגן בהמפלח (נדה כב:) מ"ט דר"מ הואיל ונאמר בהן יצירה כאדם והוא הדין דבהמה טמאה בכלל חיה טמאה נמי להאי מילתא אילטריכא אלא כבר פרים בה מלתא אחריתי לכדרבי וחדא מינייהו נקט ובכל כללי דברייתא פרים חדא מילתא: משב לזכרי שבעת ימי טומאה ול"ג ימי טוהר שכל דמים הא קרא דר"ל דילפינן מיניה ואיזה זה לכדרבי הוא דאתא. חיה טמאה

שהיא רואה בהן טהורין: ומשב לנקבם - שבועים טמאים וס"ו טוהר : אינו ידוע · אם זכר אם נקבה הטל עליה חומר שניהם וחשב לזכר ולנקבה שבועים טומאת לידת נקבה ואפילו אינה רואה בהן שמא נקבה ילדה ובלא ראייה איכא שבועים טומאת לידה וימי טוהר אין לה אלא עד ארבעים יום מתחלת לידתן כדין זכר שמח זכר הוח: ס"ג לרבנן החי קרח למס לי כולים לכדרבי אתא יואמתניתין קאי ולרבנן דפליגי אדרבי יוסי הגלילי שובר

[מיר ני]

אלמא מכיון שנבלשה הרי היא כמעוכלת לענין לטמא. והא ליכא למימר דטטמיה משום (א) דמגש בית הסתרים לא מטמא ותוכו של בלל חיה אדם בית הסתרים הוא דא"כ תטמאט במשא דאמרינן ביוצא דופן (מדה דף מב:) בהי דטומאת בית הסתרים במגע לא מטמיא במשא י כלומר מיהא מטמיא אלא לאו ש"מ בליעה מטכבתה מלטמא: דלא חזיא לגר י וכחיב (דברים יד) לא האכל כל נבלה לגר אשר בשטריך וגו' הראייה לגר קרויה נבלה שאינה ראייה לגר אינה קרויה נבלה: סניחא - דמלית למילף טעמך מהכא : לרבי יוחנן דאמר -במסכת בטרות (דף שי): אסם זו ואסם זו : בין לטמא אדם ובין לטמא אוכלים היא מטמאה עד שתיפסל מאכילת כלבים בן וקרא מינה שם נבלה עד לכלב והכא קא מטהר ליה בהערב שמש: שפיר י מליה למילף דטעמא משום בליעה הוא: אלא לבר פדא דאמר טומאה חמורה - לטמא אדם היא קרויה נבלה כל זמן שראויה לגר למאכל אדם אבל מכאן ואילך אין שם נבלה עליה להיות אב הטומאה אלא אוכלין ומשקין הוא דמטמא: עד לכלב - דלא גריעא ממגע נבלה שהוא ראשון לטומאה אוכלין האי דמטהר ליה קרא משום דלא חזיא לגר הוא ולא מטמיא אדם: שלא בפניו מיסוא חזיה ליהי גן אם בלע חתיכה קטנה ולא לעסה חזיא למי י היח י לפיכתב שלא ידע שבלעה: מסרם בלועם. דאינה מקבלת טומאה מגלן: מס כלי חרם [המוקף] למיד פחיל שאינו מליל על עומאה שבחוכו מלטמם - שאם היה כזית המת בחוכו אין בליעת הכלי מעכבתו מלטמא את הכלי ואת כל האהל: דאמר מר שומאה רלולה .

מעכבת וכל שכן בליעת כלי והרי הוא מליל על טהרה שבתוכו ומעכבת מליטמא באהל המת כדאמרינן בפרק קמא (לשיל דף כה.) : נאפרה

שאינו מציל על מומאה שבתוכו מלממא

דאמר מר *"מומאה רצוצה בוקעת ועולה עד

לרקיע מציל על מהרה שבתוכו מלממא

קרא דרב נחמן למה לי וקשה לפירושו למה המחין עד כאן ועוד ה"ל למבעי נמי לרבכן קראדרבי ילחק למה להולכן נראה כגירסת הספרים דגרסי הניחא לר"מ אלא לרבנו מא"ל כלומר אמאי אילטריך כללא בהמה ממאה בכלל חיה ממאה בהמה דבהמה שהורה בכלל חיה שהורה מהורה בכלל חיה מהורה ובלשון הזה אמר לי חבל על בן עואי שלא שימש את רבי ישמעאל חיה בכלל בהמה מגלן דכתיב

דלדידהו ליכא למימר לילירה: והאשה שהורה עד שינא כשלא העגיל הראש כפיקה ב מיירי דאי העניל הר ממא עד שלא ומסמט דבנניטם טומאה מחייב ליה זנניס°ואת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים וגו' איל וצבי ויחמור וגו' הא כיצד בילא הולד משנפחח הקבר *דחניא חיה בכלל בחמה בחמה בכלל חיה מנלן באסלות (פ"ז מ"ד) ומייתי לה בהלוקה יכנס למקדש ולהא מילחא אילטריך לן ויקוארכתיב "זאת הרוה אשר תאכלו מכל בהמה (נכורות כני) אין לנפלים פתיחת הקבר עד שיעגילו הראש כפיקה א"נ סבר ליה כתנא דתוספתא דאהלות הבהמה אשר על הארץ כל מפרסת פרסה הא כיצד בחמה בכלל חיה *חיה מהורה (ספ"ח) דאמר אין לולד שומאה עד בכלל בחמח מהורה "לסימנים חיה ממאה שילא ילאויר העולם: בזר לא עסקיכן בכלל בהמה ממאה ילהרבעה בהמה דאכל סמיך לשקיעת החמה וקאמר ממאה בכלל חיה ממאה לכדרבי *דתניא רחמנא דטהור יוא"ת אמאי לא מדקדק רבי אומר אקרא אני חיהבהמה למה נאמרה מדאמעע בברייתא בפרק יולא דופן (נדה מכ:) נבלה דלא מטמאה בגדים נאמרה כאן בהמה ממאה ונאמר להלז אבית הבליעה מדכתיב בנבלת עוף בהמה ממאה מה להלן מומאתקדש אף כאן טהור לטמחה בה ולח בחחרת ומשם מומאת קרש בהמה מהורה בכלל חיה מדקדק אביי דמקום נבלת עוף מהור מהורה ליצירה *רתנן המפלת מין בהמה חיה בלועה הויא וי"ל דודאי אליכא דאביי ועוף בין ממאין בין מהורין 'אם זכר תשב היה יכול לדקדק משם אבל לרבא לוכר אם נקבה חשב לנקבה אינו ידוע חשב דסבר דבית הסתרים הוי היכי מתרן לוכר ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים לברייתא ע"כ כשתחב לו חבירו בבית הבליעה וחזר והוליאו ובית הבליעה אומרים "כל שאינו מצורת אדם אינו ולד היה רחב ולא הסיטה כלל החם ממעט ולרבנן האי כרא למה לי כוליה לכדרבי הוא דאתא: מתני יהאשה שמת ולדה בתוך קרא דווקא נכלת בחמה ומיהו הייט יכולין לפרש אע"ג דלא חזר והוליאו מעיה ופשמה חיה את ידה ונגעה בו החיה דכי קאמר רבא דבית הסתרים הוי ממאה מומאה, שבעה והאשה "מדורה עד שיצא הולר: גבן" אמר רבה כשם שמומאה בלועה אינה משמאה "כך מהרה בלועה אינה משמאה, שומאה בלועה מגלן דכתיב הייט ד) תחלת הבליעה אבל לסופו מודה דבלוע הויא אבל לפי זה היה יכול לדקדק משם אף לרבא דטומאה בלועה לא מטמאה ואם תאמר והיכי מדקדק הכא הן מהאי קרא דהאוכל מנבלתה סס "והאוכל מנבלתה יכבם בגדיו אן מי לא והא האי קרא בנבלת בהמה כחיב דלא מטמאה בבית הבליעה ובמגע עסקינן דאכל סמוך לשקיעת החמה וקאמר רחמנא מהור ודלמא שאני התם דלא חזיא איירי ולא באכילה ולא כתיב אוכל לגר הניחא לרבי יוחנן *דאמר 'אחת זו ואחת זו עד לכלב שפיר אלא לבר פדא האמר אלא ליתן שיעור אכילה דהיינו כזית לנוגע ונושא כדמפרש התם בנדה ואי מוטאה חמורה לגר ומומאה קלה עד לכלב אילטריך לדרשא דהכא אם כן היכי משום דלא חזיא לגר הוא נהי דלא חזיא מדקדק מינייהו דשיעור טגע וטשא באוכל ויש לומר דלא מסתבר לאוקומי בפניו שלא בפניו מיחויא חויא ליה-אשכחן מומאה בלועה מהרה בלועה מגלן קל' ורומר ומה כלי הרס המוקף צמיד פתיל כוליה לדרשה דהכה לטהר טומהה בטעה דהא משמע דאתא למימר טומאה דכתיב והאוכל יכבם בגדיו

עין משפם גר מצוה האי קרא למה לי כוליה לכדרבי אתא . כן גירסת כמ * (מיי פיא מסלי

שחישה הלכה א סמנ עשין הג מוש"ע י"ד סי" יג סעיף א) [מיי" פיא מהל' מיא הליב סמג עשין סכ מושים

ל ב מיי' פים מסלכות כלאים כלכם ח סמג שם פושים ייד סי׳ כמו

לא נד מיי׳ פ׳י מסלי איסורי ביאם סלכה ח שוש"ע י"ד סי' קלד סשיף ג :

לב הו מיי׳ פכ׳ה מהנ׳ פומאת מת כלכה יכ:

לג ו מיי' ס"ב מסלכות פומאת אוכלין הלכ' ית [ופ"א מסלכות אכום הפוחאם הלכה יג ועוד שם פ"ג הלכה יא ופ"ד הלכה יג] :

לד חמיי׳ פיז מסלכום טומחת מת כלכה ד כ :

שימה מקובצת ה] מי לא עסקיגן כו' י נ'ב עי' תום' מנחות דף סם ע'א : כ] וקרא לתעותי היכא דהסריחה מחיים: ג] אם בלע התיכה קשנה ולא לעמה והקיאה חזיא למי שלא ידע שנבלעה: ד] היינו תחלת בית הבליעה אבל בסופו: הבליעה אכל בשם ס] מהאי קרא דהאוכל מנבלתה יככם כגריו

הנהות הב"ח (א) רש"י ד"ה מי לא עסקים וכו' דמגע כית הסתרים. כ"ג פי' ונסקא מינה לב' טבעות כרסירש"י

נליון הש"ם תום' ד'ם וסאשם כו' לאויר פעולם : עיין בר'ש שם משנם כ':

(לאסויי) [למעופי] היכא דהסריחה מחיים הוא דאתא אבל היכא דנראית לגר בשעת מיתה (והלכה) [וחלה] עלה שם גבלה לא פקע בשיא

בקרקע שאין לה אהל טפח: בוקעת ועולה · ומטמאה כל המאהילים עליה אפינו כמוך לרקיע אלמא אפינו בליעת קרקע אינה

ומ"מ אין מקרא יולא מידי פשוטו

דמשמע דטיהר הכתוב את האוכל

כשטבל והעריב שמשו

ארם דצ"ל כלומר דיצירה כחיה הוא דכתיב ואמריגן דגם כהמה בכלל וכדתנן דהמפלח כין מין כסמה וכו' - ג) לכאורה אינו שובן דלפי גירשת רביש והיא גירשה התום' דגרסי אלא לרבנן מאי איבא למימר לא קאי הקשיא אלא של הכלל וכמש"ד התים' וצ'ע .